

# ED & LORRAINE WARRENOVI

Robert David Chase

## HŘBITOV

Pravdivá svědectví démonologů,  
kteří vystupují v hororové sérii V zajetí démonů

xyz

# Hřbitov

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na  
**www.xyz.cz**  
**www.albatrosmedia.cz**



**Ed a Lorraine Warren, Robert David Chase**

**Hřbitov – e-kniha**  
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.  
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována  
bez písemného souhlasu majitelů práv.

**ALBATROS**  **MEDIA**

HŘBITOV





# HŘBITOV

Strašidelné příběhy  
ze starého hřbitova  
v Nové Anglii, které se  
skutečně staly

**Ed & Lorraine Warrenovi**

s pomocí Roberta Davida Chase

Copyright © 1992 by Ed and Lorraine Warren with Robert David Chase.

This translation published by arrangement with Graymalkin Media, LLC.

Translation © Michaela Karavarakis, 2023

Cover photo © zef art / Shutterstock.com

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-7683-322-7

ISBN e-knihy 978-80-7683-325-8 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7683-326-5 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7683-324-1 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

Jména a osobní údaje v některých následujících příbězích byly změněny za účelem ochrany pověsti živých i mrtvých.

Při psaní této knihy jsem využil několika zdrojů, včetně vynikající publikace od Hala N. Bankse *Introduction to Psychic Studies*, ze které pochází mnoho citací a myšlenek a která by neměla uniknout nikomu, kdo to se studiem paranormálních jevů myslí skutečně vážně. Dalším mým zdrojem byla kniha *The Mystic Sciences* od Margaret Waiteové.

– Robert David Chase



# Obsah

## Příběhy ze hřbitova Union Cemetery

|                              |    |
|------------------------------|----|
| Předmluva .....              | 15 |
| Případ chťice a vraždy ..... | 29 |
| Osamělý kostelník .....      | 43 |
| Strašidelný klášter .....    | 51 |
| Muž v plamenech .....        | 57 |
| Bílá paní .....              | 61 |
| Zvláštní pocestný .....      | 65 |
| Videozáznam ducha .....      | 73 |
| Návštěva mrtvého .....       | 77 |

## Příběhy z dalších hřbitovů

|                                |     |
|--------------------------------|-----|
| Muž, který všechno věděl ..... | 89  |
| Sexuální démoni .....          | 99  |
| Neviditelná přítelkyně .....   | 109 |
| Varování od víly smrti .....   | 117 |
| Rozmluva se zemřelou .....     | 141 |
| Mrtvý se vrací na zem .....    | 155 |
| Muž, který byl dvěma .....     | 173 |
| Můj dědeček monstrum .....     | 187 |
| Přátelský duch .....           | 203 |
| Duch pronásledovatel .....     | 217 |

|              |     |
|--------------|-----|
| Epilog ..... | 233 |
|--------------|-----|



Specifickou část kulturního dědictví Connecticutu představují místní hřbitovy... Vezměte si třeba ty ohromné podlouhlé kusy neleštěné žuly na hřbitově ve Wequetequocku, který je součástí Stoningtonu. Říká se jim „vlčí kameny“ – toto jméno nejspíše dostaly proto, že měly chránit těla pod nimi pohřbená před útoky vlků, kteří se v oblasti dříve hojně vyskytovali. Člověk se přitom neubrání myšlenkám na to, jak místo asi tehdy vypadalo. O tom největším kameni se například tvrdí, že ležel na hrobu obra. Je do něj vytesaný rok 1709.

– Odell Shepard, *Sermons in Stone*





# Příběhy ze hřbitova Union Cemetery



# Předmluva

**Ed Warren**

**P**řed mnoha lety, když jsme s Lorraine teprve začínali vyšetřovat nadpřirozené a okultní jevy, zajímali jsme se o historii státu, který oba tolik milujeme a s pýchou ho nazýváme svým domovem – o historii státu Connecticut.

Člověku tu stačí strávit chvilka, aby pochopil, že toto místo oplývá fantastickou historií – a to hned ze dvou důvodů.

V průběhu americké války za nezávislost to byl právě Connecticut, odkud pocházelo nejen mnoho silných a odvážných vojáků, ale také obrovské zásoby jídla, oblečení a vojenské výzbroje. Role našeho státu v zásobování amerických vojáků byla tak zásadní, že sám George Washington nazval Connecticut zásobovacím státem.

Connecticut je ale fantastický i z dalšího důvodu. Od jeho vzniku na začátku sedmnáctého století, kdy kolonisté statečně bojovali s indiány z kmene Pequotů, byl náš stát bohatý na tradice spojené s nadpřirozenými a paranormálními jevy.

Z doby ještě před Washingtonem a jeho vojáky se dochovaly zprávy od místních vesničanů pojednávající o zvláštních událostech, ke kterým tu docházelo.

Jeden muž uvedl, že jeho dcera byla obdařena zvláštními schopnostmi a ve věku devíti let dokázala pouhým pohledem zapálit věc, na kterou se soustředila. Dnes této schopnosti říkáme *pyrokineze*.

Nedlouho poté se jistá žena svěřila sousedům, že její dům je v zajetí „bytosti“. Tato žena neustále slýchala rány přicházející ze zdí, zvonění z vedlejších místností a v noci těžké kroky blízko své postele – když se ale podívala, nikoho neviděla. To byl přirozeně raný a relativně slabý případ poltergeista.

O pár desítek let později se jeden dospívající chlapec přiznal puritánskému kazateli, že se často setkává s mladou dívkou a rozmlouvá s ní, i když rodiče mu zakázali se s ní stýkat. Ukázalo se, že tato dívka se před dvěma roky rozhodla skončit se životem a utopila se. Chlapec byl následně prohlášen za šíleného.

A pak tu máme samozřejmě čarodějnice. Žádná jiná oblast Spojených států nezažila ve své historii podobnou posedlost čarodějnicemi a magií jako Nová Anglie.

Čarodějnice je osoba s magickými schopnostmi, které na ni nejspíš přešly od zlých duchů.

V dějinách Nové Anglie vzbuzovaly tyto bytosti obavy z několika důvodů. Věřilo se například, že čarodějnice může uvrhnout kletbu nejen na vás či na člena vaší rodiny, ale taky zničit úrodu nebo způsobit, že vaše krávy přijdou o mléko. Několik porodních asistentek přísahal, že byly u toho, když čarodějnice přivedly na svět monstra. V té době

byl rovněž hojně rozšířený názor, že čarodějnice létají na košťatech. Museli jste jen počkat na půlnoc a pak pozorovat měsíc, před kterým jste mohli zahlédnout siluety prolétávajících čarodějnic.

V dnešní době už podobné věci považujeme za trochu pošetilé. A i když o existenci zlých duchů není pochyb a lidé mohou být samozřejmě i dnes posedlí démony, staré obrázky čarodějnic už většinu lidí nezajímají.

Možná by pro nás byly děsivější, kdybychom věděli, jak se s těmi, kteří byli prohlášeni za čaroděje či čarodějnice, zacházelo.

V Evropě bylo v procesech s čarodějnicemi odsouzeno a popraveno tisíce lidí. Výjimkou nebyly případy, kdy děti svědčily proti vlastním rodičům – a později se účastnily jejich poprav. Je znám případ, kdy vlivný muž toužil po zadané ženě, a tak jednoduše sdělil soudu, že její choť je čaroděj. Manžel byl následně odsouzen a upálen na hranici.

V Nové Anglii nebyla situace o moc lepší. Lidé tajně sledovali své sousedy a hledali u nich sebemenší „dábelská znamení“. Těm mohlo být prakticky cokoli – od pih, které nebolely, když se do nich píchlo špendlíkem, až po zvláště tvarovaná mateřská znaménka. „Důkazy“ tohoto rázu stačily k tomu, aby byl dotyčný soused udán jako čaroděj.

V roce 1692 bylo například jen ve státu Massachusetts takto popraveno devatenáct lidí.

Na začátku 18. století se začal používat nový způsob pro odhalování čarodějnic. Podezřelá žena byla vržena do rychlého proudu řeky Connecticut. Pokud se utopila, byla nevinná. Pokud ale přežila – tedy, pokud uměla plavat – jednalo se naprosto jistě o čarodějnici.

. . .

Obyvatelé Nové Anglie byli od začátku fascinováni paranormálními jevy. Za zimních nocí, kdy venku zuřily přírodní živly, se rádi sesedli kolem hořícího krbu a vyprávěli si strašidelné historky. Předháněli se přitom v tom, kdo dokáže své posluchače víc vyděsit. Stíny se prodlužovaly a z ohně většinou zbyly jen žhavé uhlíky, než je jejich duchařské příběhy omrzely.

Známý puritánský kazatel Cotton Mather tuto fascinaci ve svých kázáních často kritizoval a veřejně odsuzoval. Označoval ji za „dábel-ské vnuknutí“, které má za následek „největší možnou ztrátu, ztrátu lidské duše“. Mather později sehrál klíčovou roli v amerických čarodějnických procesech.

Obyvatelé Nové Anglie však i přes všechna varování nikdy neztratili svoji zálibu v tajemnu a touhu dozvědět se o tomto zapovězeném světě víc.

. . .

S tímto vědomím jsme se před několika desítkami let spolu s Lorraine rozhodli lépe poznat Connecticut, zvláště pak oblast kolem města Monroe, kde žijeme.

Mnoho lidí se domnívá, že náš stát tvoří hlavně průmyslové zóny, a mají pravdu. Také jsme známí pro své pojišťovny – více než padesát z nich sídlí v Hartfordu, našem hlavním městě.

Ale pak je tu ještě jiný Connecticut, dávný a úctyhodný, se spoustou zastřešených mostů, koloniální architekturou a malebnými městy.

V tomto Connecticutu dýchajícím atmosférou starých časů jsou stále městečka plná zeleně, bílých kostelíků s věžičkami, které jako by se pnuly až k nebi, a míst, kde se všichni obyvatelé pravidelně schází.

Tohle je ten Connecticut, který s Lorraine milujeme, a ze všeho nejvíc nám k srdci přirostlo městečko Monroe.

Podle Edwarda Nicholase Coffeyho a jeho vynikající knihy *A Glimpse of Old Monroe* „bylo město původně součástí Stratfordské kolonie a mnoho let spadalo pod její jurisdikci. První zmínky o usedlostech v této historické oblasti pochází již z roku 1639, což bylo pouhé dvě desítky let poté, co Otcové poutníci poprvé vstoupili na pobřeží Nové Anglie“.

Přirozeně si kladli otázku, zda je toto území vůbec obyvatelné. Místními lesy se totiž proháněly početné smečky vlků, kteří ve velkém likvidovali farmářská zvířata.

Než byl Stratford osídlen, „hrozba vlků“, jak se tomu tehdy říkalo, byla již dlouhou dobu zažehnána.

I když vlci obyčejně lidi nenapadají, tyto šelmy tehdy pronásledovaly odvážlivce, kteří se tu snažili usadit, na každém kroku.

Jak píše Coffey ve své knize: „Dokonce ani dospělí muži si před nimi nemohli být jistí. Jednou se například Joseph Curtiss ze Stratfordu vypravil s několika dalšími muži do Newtonu pro obilí. Po cestě domů byli na severu území napadeni vlčí smečkou tak krvelačnou, že museli odhodit pytle s obilím a tryskem hnát své koně domů, aby si zachránili holé životy.“

Později se o tyto vlky začali zajímat lidé specializující se na okultní jevy – snažili se přijít na kloub tomu, proč se tyto smečky chovají tak zuřivě a natolik odlišně od „normálních“ vlků.

Podle Coffeyho mělo město Monroe v dávných časech svou vlastní čarodějku, osobu zvanou Hannah Cranna (i když její skutečné příjmení bylo zřejmě Hovey).

Coffey jejím nadpřirozeným schopnostem sice mnoho váhy nepřipisuje, našlo se ale mnoho místních obyvatel, kteří byli opačného názoru.

Věřili, že její starý zchátralý dům je strážěn „hady všech druhů a velikostí“. Jen málo z nich se k němu odvážilo.

Hannah neměla žádný příjem – ale nemusela si s tím lámat hlavu. Místní lidé měli takový strach z jejích kleteb, že jí ochotně nosili jídlo, dřevo na podpal a prakticky cokoli, o co si řekla.

Skupina farmářů, která si ji poněkud zneprátelila, našla svou úrodu uschlou – a vinila Hannah z toho, že ji proklela.

Žena, která byla ve vsi proslulá svými koláči, ztratila schopnost je péct poté, co – ano, uhádli jste – ji Hannah proklela.

Konec Hannah byl nesmírně zajímavý.

Jak to ve své knize popsals Coffey: Jednoho lednového rána, po několikadenním hustém sněžení, šel kolem jejího domu soused a zaslechl tiché naříkání. Přebrodil se vysokými závějeji až ke dveřím, když v tom se zvuk ztišil a dveře se otevřely. Stála v nich Hannah, ve tváři bílá jak stěna, a pokynula mu dovnitř. „Duše mě volají,“ řekla muži, „a nebude to dlouho trvat, než se za nimi odeberu na věčnost. Mám jedno přání, které musí být splněno. Nesmím být pohřbena před západem sluncem a moje rakev musí být z domu až na hřbitov nesena početným zástupem silných mužů.“

Na závěr ještě zlověstně dodala: „Pokud mé přání nesplníte, připravte se na potíže.“

Po smrti se jí pak dostalo stejného zacházení jako v průběhu života – místní ji pohřbili přesně tak, jak si přála.

Lidé, kteří jeli na voze s její rakví a následně ji nesli, přísahali, že se třásla tak mocně, že ji málem nebyli schopni unést.

Dům čarodějnice po pohřbu nevysvětlitelně vzplál a do základu shořel.

Do dneška existují lidé, kteří tvrdí, že v noci slýchají z místa, kde stával, kvílení a naříkání.

. . .

Dnes žije v Monroe zhruba 17 tisíc lidí, což je nic v porovnání s velkoměsty jako je třeba Bridgeport či New York. Má ale vlastní maloměstskou nákupní zónu oplývající typickou novoanglickou aurou.

Když pojedete dostatečně dlouho, narazíte s největší pravděpodobností na hřbitov. Podle jednoho odhadu je ve městě víc než tři tisíce oficiálních hrobů a ty nejstarší se datují až do roku 1765. Dohromady tady je šest hřbitovů.

Jako vyšetřovatelé nadpřirozených jevů máme s Lorraine o hřbitovy samozřejmě extrémní zájem. Víme, jak naslouchat světu duchů. Oba jsme koneckonců s mrtvými již několikrát mluvili.

Často hřbitovy navštěvujeme s kamerami a magnetofony, občas se nám totiž podaří pořídit buď video, nebo audiozáznam duší.

Lidé mají o pořizování spiritistických záznamů často mylné představy. Většina „duchařských“ televizních show pracuje s fotografiemi pořízenými v noci. Na tom není nic špatného – sami často pracujeme

v noci –, ale vyvolává to dojem, že focení duchů je trochu strašidelný byznys.

Většinou to tak ale není.

Při návštěvách hřbitovů používáme běžné kamery a magnetofony. Nic speciálního. A často tam ze zcela jednoduchého důvodu vyrážíme ve dne – za denního světla je vše totiž mnohem snazší.

Když se člověk podívá na staré náhrobní kameny, může si všimnout, jak na nich lišejník, voda a vítr zanechaly skvrny. A když se podíváte ještě blíž, někdy zjistíte, že ty skvrny vytváří pravidelný vzorek. Podobně jako když se třeba koukáte na mraky a všimnete si, že tvoří určitý tvar či seskupení. Nebo když se pozorně zadíváte na skvrny od inkoustu. Když náhrobní kameny vyfotografujete a snímky pak vyvoláte, často zjistíte, že ten „vzorek“ ve skutečnosti tvoří obličej a postavy lidí, kteří tam jsou pohřbeni. Během let jsme zjistili, že duše se do náhrobních kamenů skutečně otiskují, a pro nás je pak snadné pořídit jejich snímky. Spousta duší totiž chce komunikovat se světem živých.

Toto je jedna forma fotografování nadpřirozena. Ta druhá je více nahodilá a její výsledek se nedá předvídat.

V roce 1893 jeden fotograf v Kalifornii vyvolával snímky, když si na negativu všiml něčeho zvláštního. Šlo o fotografii ctihodné starší dámy, která si ho najala na nafocení svého portréту, ale kromě ní se na obrázku nacházela i další, sotva patrná postava krásné mladé dívky. Fotograf neměl ani tušení, o koho jde.

Rychle vyvolal zbytek fotografií. Na každé byla ona ctihodná dáma – a vedle ní záhadná mladá dívka.

Náhoda tomu chtěla, že zrovna ten den fotograf večerel se svými přáteli. Jedna z přítomných žen se zajímala o nadpřirozené jevy a požádala ho, zda by mohla „duchařský“ snímek dívky vidět. Fotografa to pobavilo. Na nadpřirozeno nevěřil, ale rád se o něm bavil.

Poté, co si žena snímky prohlédla, prohlásila, že se rozhodně jedná o ducha osoby, která v té budově zemřela násilnou smrtí.

Druhý den měl fotograf naplánované další focení ctihodných matron, které očekávaly, že na snímcích budou štíhlé a atraktivní, zatímco žena se pustila do pátrání v historii fotografova ateliéru.

Ještě ten den u večere mu pak vypověděla, co zjistila. V budově byla znásilněna a zavražděna patnáctiletá dívka. K činu se přiznal její dvacetiletý bratranec, který si momentálně odpykával trest za tento hrůzný čin ve vězení. Ženě se podařilo získat fotografii oné dívky, která byla pořízena krátce před její smrtí. Ukázala ji fotografovi. Dívka na jeho snímku a dívka na fotografii byly totožné.

Toto byl jeden z prvních zdokumentovaných případů ducha, který se zjevil na negativu fotografie.

Že jde o jev, ke kterému dodnes dochází, ilustruje příběh, jenž se stal před pár lety. Známý herec se v jedné talk show svěřil s tím, že při natáčení jeho posledního snímku se na filmu opakovaně zjevovala žena, kterou při natáčení nikdo nikdy neviděl. Jinými slovy duch.

A stejná věc se stává i při pořizování audionahrávek.

Často s sebou na hřbitovy bereme magnetofony a celé hodiny je necháváme běžet. Pak odejdeme s pocitem, že jsme nic nepořídili, ale doma, když si záznam přehrajeme, slyšíme z něj hlasy duší, které hřbitov obývají.

Na většině projektů spolupracujeme s ostatními členy spolku pro výzkum paranormálních jevů The New England Society for Psychic Research, kterému již dlouhé roky předsedám. Scházíme se pravidelně v hotelu Hawley Manor Inn v Newtownu.

Při nedávné besedě se nějaký chytrák v hledišti zeptal Lorraine na členy společnosti, konkrétně na to, jestli to nejsou trochu „exoti“.

Reakcí byl poněkud překvapen. Lorraine mu s klidem odpověděla: „Ani v nejmenším. Tedy pokud nepovažujete policisty, vystudované psychology, učitele a katolické kněze za exoty.“

Od publika za to sklidila vlnu potlesku.

Lorraine mluvila pravdu. Za léta působení našeho spolku jsme v něm přivítali celou řadu odborníků z nejrůznějších profesí.

Naše řady rozšířili dokonce i lidé, které osobně nazývám „profesionální skeptici“ – tedy ti, kteří nevěří ničemu, dokud jim to člověk několikrát za sebou nedokáže. Jako jeden realitní makléř, kterého jsem kdysi vzal do domu obývaného démony. Nejen že do té doby zpochybňoval samotnou existenci démonů, ale nevěřil ani tomu zoufalému muži, který se na nás obrátil s prosbou o pomoc. „Jde mu jen o publicitu,“ myslel si tehdy můj skeptický přítel.

Jeho pochyby se rozplynuly přesně v okamžiku, kdy vzduchem začaly létat talíře, sklenice a přístroje a jeden z nich mu v kuchyni málem uřízl ucho. Vyběhl zadními dveřmi ven a zamkl se v autě.

V našem spolku se za dobu jeho působení sešlo mnoho rozličných typů lidí – od doktorů po ženy v domácnosti.

A byli to právě členové našeho spolku, ke kterým se jako k prvním dostaly zvěsti o hřbitově Union Cemetery.